

עת"מ 15-07-19410

בית-המשפט המחוזי ירושלים

בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים
בעניין:

העותרת:

התנועה לחופש המידע (ע"ר) (מס' 580425700)

ע"י ב"כ עו"ד רחלי אדרי

המסלול האקדמי המכללה למנהל

ת.ד 25703, ראשון לציון מיקוד 752501

טל': 03-9560146 פקס: 03-9560359

דוא"ל: info@meida.org.il

- נ ג ד -

המשיב:

משרד ראש הממשלה

רחוב קפלן 3, הקריה ירושלים, 91950

ע"י באי כוח מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

רח' מח"ל 7 מעלות דפנה, ירושלים 91493

טל': 02-5419555 פקס: 02-5419581

הודעה מטעם העותרת, בקשה להחזר אגרה ופסיקת הוצאות

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 3.01.2016 ובעקבות הודעת המשיב, מתכבדת העותרת להגיש הודעה קצרה זו מטעמה כפי שיפורט להלן, במסגרתה בקשה להחזר אגרה ולפסיקת הוצאות העותרת, כמתחייב בנסיבות העניין:

1. במסגרת עתירה זו התבקש המשיב למסור את "פירוט הוצאות מעון ראש הממשלה לשנת 2014, לרבות כל ההוצאות בפועל וזאת בפירוט מרבי לכל סוגי ההוצאות לפי כל אחד ממעונות ראש הממשלה, וכן את החשבוניות שהוצאו עבור כל אחת מהרכישות שבוצעו במהלך השנה" – ראה נספח 1 לעתירה.
2. כמפורט בעתירה, המשיב התעלם מבקשת העותרת וזאת בניגוד לחוק ולפסיקה. כמו כן, התעלם המשיב מפניותיה של העותרת וכל תשובה או סירוב ענייני לא ניתן, ויוזכר, מידע דומה נמסר בעבר על ידי המשיב.
3. בצר לה ובלית ברירה, לאחר שהמשיב המשיך להתעלם מפניותיה, נאלצה העותרת להגיש את העתירה שבכותרת. כידוע, רק לאחר התערבות בית המשפט התקבל המידע, באופן חלקי ומסויג אצל העותרת.
4. הודעת המשיב מיום 3.01.2016, כי בכוונתו למסור את המידע בהתאם להגבלות הביטחון וכפי שהוסכם בין הצדדים וכאמור בפרוטוקול הדיון מיום 28.10.2015, מהווה הודאת בעל דין בכך שהעתירה הוגשה כדין.

5. אין חולק כי רק פנייתה של העותרת לבית משפט זה היא שהביאה את המשיב להיענות לבקשתה. רק לאחר שהתקיים דיון מקדמי במסגרת עתירה זו, ביצע המשיב את שהיה מחויב לעשות על פי חוק, קרי לאזן בין האינטרסים כאמור בסעיף 11 לחוק ולהסכים למסור לידי העותרת את המידע בפירוט המבוקש.

6. איזון זה היה צריך להיעשות על ידי המשיב עת הגישה העותרת בקשת מידע, בהתאם להוראות החוק ביום 22.3.2015, ולכל הפחות לאחר התזכורות ששלחה לו העותרת. לא למותר לציין שלא רק שלא בוצע האיזון הנדרש, העותרת לא זכתה כלל לאיזושהי התייחסות מידי המשיב, תוך זלזול בוטה גם בהוראות החוק וגם בחובתו כמשרת ציבור.

7. על פניו וביתר שאת כעת, נראה כי סירובו של המשיב למסור לידי העותרת את המידע בפירוט המבוקש, בשל החשש לפגיעה בביטחון ובשלומו של ראש הממשלה נעשתה באופן גורף, מרחיק לכת ותוך התעלמות מהעניין הציבורי שבמידע.

8. באשר לסיום הדיון בעתירה - העותרת עומדת על זכותה שלא למחוק עתירה זו, אלא לאחר שיתברר מהו המידע שמתכוון המשיב למסור לידיה. בקשתו של המשיב שיינתן פסק דין ורק לאחריו יימסר המידע אינה סבירה בנסיבות העניין. ויודגש, מהודעת המשיב כלל לא ברור לעותרת מהו המידע שבכוונתו למסור לידיה, מה היקף המידע שהועבר לארכיב (ומדוע) ומהו היקף ואופי המידע שיושטט מטעמי בטחון.

9. מחיקת העתירה בשלב זה, עלולה להביא למצב שהסתרת מידע מתוך המידע המבוקש על בסיס פרשנות שגויה מצד המשיב, תחייב הליך משפטי חדש ובזבוז זמן ומשאבים נוספים. רק לאחר שיתקבל המידע המבוקש, תוכל העותרת לקבוע האם התייתרה העתירה, והיא תשמח לעשות כן אם הנסיבות יצדיקו זאת.

10. על כן, מבקשת העותרת מבית משפט הנכבד, ראשית לאפשר לה לבחון את המידע שיועבר לידיה על ידי המשיב, ורק לאחר מכן תודיע העותרת לבית המשפט הנכבד האם בכך מוצתה עתירה זו. לכן בקשת העותרת מבית המשפט הנכבד לקבוע מועד למסירת הודעות על-ידי הצדדים באשר לקיומו או העדרו של צורך בהמשך בירור העתירה, בסמוך ולאחר חלוף 90 הימים שביקש המשיב לשם מסירת המידע והעותרת נכונה לקבלם.

בקשה להוצאות

11. לאור האמור לעיל, עומדת העותרת על כך שהמשיב יחויב בהוצאות משמעותיות ובשכר טרחת ב"כ העותרת, הוצאות אשר תהוונה הבעת מורת רוח מהתנהלות המשיב – כנאמן ציבור – אשר כאמור, פעל בניגוד לחוק ולפסיקה בנושא. המשיב התעלם לחלוטין מפניויה של העותרת תוך תקווה שזהו מאבק שהעותרת לא תנהל שוב. בצר לה, ועל אף שמידע זה נמסר לה בעבר נאלצה העותרת להוציא כספים

לטובת הכנת עתירה זו הגשתה ומן הראוי כי המשיב יישא בעלויות אלה.

12. ראוי לציין כי המנעות משיקול דעת מעמיק בפניות לרשות ציבורית, שיקול דעת שהרשות נדרשת אליו רק לאחר שמוגשת עתירה לבית המשפט, והעותר נדרש להוצאות נכבדות, ומבוזבז זמן שיפוטי יקר, היא "מכת מדינה" של ממש. על כן סבורה העותרת כי הוצאות ראויות צריכות לקחת בחשבון גם מסר מתאים לרשויות בעניין זה. רק כך יש סיכוי כלשהו להביא את המשיב ורשויות ציבוריות כדוגמתו להכיר בחובתם לפעול על פי הדין גם טרם נדרש בית-משפט לדון במחדליהם.

13. העותרת מפנה את בית המשפט הנכבד לבג"ץ 842/93 אל נסארה נ' שר הבינוי והשיכון שם נקבעו אבני הבוחן בשאלת פסיקת הוצאות לעותר שחזר בו מעתירתו. בעת"מ (נצ') 38527-06-11 זאב הרטמן נ' שמעון גפסו ראש עיריית נצרת עילית מתמצת בית המשפט את אבני הבוחן כדלקמן:

"9. אבני הבוחן בשאלת פסיקת הוצאותיו של עותר שחזר בו מעתירתו, נדונו

בהחלטה שניתנה במסגרת בג"ץ 842/93 אל נסארה נ' שר הבינוי והשיכון (ניתן

ביום 25.5.1994), והן מתמצות בשאלות הבאות:

(א) האם היה צידוק בהגשת העתירה?

(ב) האם לא הזדרז העותר בפנייתו לבית המשפט טרם שמיצה את כל

האפשרויות הפתוחות לפניו?

(ג) האם לא היה שיהוי בהגשת העתירה?

(ד) האם עצם הגשת העתירה הוא שהניע את המשיב לחזור בו מהחלטה

קודמת ולהעניק לעותר את הסעד המבוקש בעתירה."

14. בית המשפט הנכבד מופנה לפסיקה דומה:

(1) עת"מ 25946-06-12 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' המועצה מקומית בסמת טבעון;

(2) עת"מ 51410-06-13 שמואל אהרנסון עו"ד נ' עיריית נצרת;

(3) עת"מ 21003-03-12 התנועה למען איכות השלטון נ' מועצה מקומית שבלי;

(4) עת"מ 37053-02-13 התנועה לחופש המידע נ' משרד התחבורה;

(5) עת"מ 2380/08 התנועה לחופש המידע נ' משטרת ישראל.

15. בענייננו, היה צידוק מלא להגשת העתירה. המשיב התעלם, בניגוד לדין, מבקשת המידע. התעלמות זו, לאחר מספר חודשים היא שהובילה את העותרת להגיש עתירה זו ובלית ברירה. העותרת ניסתה, בכל האמצעים העומדים לרשותה למצות את כל האפשרויות בטרם הגשת העתירה, אך המשיב כדרכו התעלם

16. כמו כן, העותרת לא השתתתה בהגשת העתירה. כאמור בקשת המידע הוגשה ביום 22.03.2015, העותרת המתינה תקופה של 100 ימים, בהם נתנה למשיב התראות, כי בכוונתה לעתור ורק לאחר מכן הגישה עתירה זו. מצד המשיב לא ניתנה כל התייחסות או החלטה לבקשתה.

17. סעיף 2 לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, תש"ס-2000 קובע כי "החלטה של רשות" הינה: "החלטה של רשות במילוי תפקיד ציבורי על פי דין, לרבות העדר החלטה וכן מעשה או מחדל." על כן, עתירה זו הוגשה ללא כל שיהוי, אלא תוך זמן סביר ומתן ימי חסד למשיב לתקן התנהגותו.

18. אין חולק כי אך ורק הגשת העתירה היא שהניעה את המשיב להסכים למסור לעותרת את המידע. אילולא הוגשה העתירה המידע המבוקש לא היה מתקבל, בוודאי לא באופן שעתיד להימסר על ידי המשיב כעת ורק לאחר התערבות בית המשפט.

19. כאמור לעיל, העותרת עומדת בכל אבני הבוחן שנקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון, פסיקה אשר הושרשה בפסיקה ענפה של בתי המשפט המנהליים, גם ובעיקר בעתירות חופש מידע כגון עתירה זו.

20. עתירה זו הייתה יכולה להימנע לו היה מקיים המשיב את הוראות החוק ומבצע את האיזון הנדרש, כאמור בסעיף 11 לחוק. בצר לה, גרר המשיב את העותרת להגשת עתירה זו בפעם השנייה בתקופה של שנתיים, תוך הוצאת כספים משמעותית ובזבוז זמן מיותר.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להשית על המשיב את הוצאות העותרת וכן להורות על השבת האגרה.

רחלי אדרי, עו"ד

10 בינואר, 2016